

DOPIŠ PRO TEBE

SVĚT CHCE BÝT KLAMÁN - ALE JÁ NE!

1/77

NEUVĚŘITELNÝ PŘÍBĚH

V Brazílii jsou přesvědčeni i v církevních kruzích, že vlivem spiritizmu a pohanského vyvolávání duchů působí na některé lidi zlí duchové. Biskup dokonce nařídil při některých církevních slavnostech veřejné vymítání zlých duchů.

Jednou večer za mnou přišla žena, která pracovala v lékárně a chodila pravidelně do kostela. Přijela k ní na návštěvu sestra ze severu a sousedé ji zatáhli na makumbu. Mají tam oltář s velkou sochou dábla. Zde trávila už tři měsíce celé noci. Má se vrátit, ale leží a vyvádí strašné věci. Lékař se na ni podíval a suše řekl, že tento případ je pro kněze. Dodala si odvahy a prosí, abych tam šel. Nebyl jsem nadšený, ale vzal jsem svícenou vodu, štolu a rituál (modlitební kniha Církve) a vydal se na cestu. Šli jsme kolem té makumby. Uvnitř svítilo červené světlo a matně osvětlovalo sochu dábla.

Velká chatrč s jedinou místností z prutů, vyplněných blátem. Hořela tam jediná svíčka a v koutě oheň, který sice dával trochu světla, ale plnil místnost kouřem, který mě štípal do očí, slzel jsem, ani na čtení nebylo pořádně vidět. Bylo strašné vedro a komáři, poplašení kouřem, létali a vrískali jako zběsilí.

Bože - to byla podívaná! Na posteli ležela žena, obličej strhaný, vlasy rozčuchané, a skoro bílé. Skleněné oči upírala do prázdna. Dýchala těžce, přerývaně, občas sebou cukla. Zástup lidí zíral ustrašeně na mne a na nemocnou. Měl jsem strach. Lidé čekali, až začnu.

Otevřel jsem rituál a začal se modlit dlouhatánské zařikávání zlého ducha. Světku mi drželi u knihy a já zařikával a potil se. Občas jsem knihu otřel, pot kapal na ni a stékal mi po zádech do bot. Když jsem byl asi v polovině, nemocná vykřikla, postavila se jako svíce na posteli, strhala všechno ze sebe, šklebila se a začala na mě štěkat. Nechal jsem zařikávání a nenápadně jsem se ohlédl, kudy bych utekl. Ale dveře byly ucpány lidmi. Ruce zatala nemocná tak, že si nehty propíchlá dlaně a tekla jí krev. Pak sebou práskla, lehla si na břicho a trochu se uklidnila. Sotva jsem byl o kousek dál, znovu vyskočila, upřeně na mě zírала, pak začala řvát a skočila po mě. Statečně jsem uskočil a schoval se za tlustou černošku. Nemocnou už asi deset mužů s námahou táhlo na postel. Přehodili přes ni kus hadru a pevně drželi. Všichni – i já – jsme byli zvědaví, jak to dopadne. Pokračoval jsem, nemocná se uklidnila, muži ji pustili a čekali.

Jak uvnitř, tak venku bylo hrobové ticho. Bylo slyšet jen můj dech a dech nemocné – nevím, který byl těžší. Přečetl jsem právě předepsanou část evangelia sv. Jana a najednou jsem cítil, jak se vznáším do výše. Zachvěl jsem se strachem a vzpomněl si, co jsem čítal jako dítě, že zlý duch může přejít z vymítaného do vymítajícího.

Nemocná ležela klidně a její obličej nabýval lidského vzezření. Zachvěl jsem se hrůzou. Bylo jasné, že zlý duch se přestěhoval do mne. Zavřel jsem rituál a začal jsem litovat svých hříchů a slibovat polepšení. Lidé, vystrašení jako já, nevěděli, co se děje. Kdosi zašeptal : » Má to těžké ! « Konečně jsem se probral jakoby z mrákot a otevřel rituál. Bylo mi lépe, jen pot mě studil na zádech. Potom jsem exorcismus dokončil. Pokropil jsem nemocnou svěcenou vodou a po ní všechny přítomné.

Nemocná byla klidná. Začali jsme se modlit Otče náš a Zdrávas Maria. Zdrávas se už modlila nemocná, která se posadila na posteli, s námi. Popotahovala na sebe prostěradlo a když jsem dal všem požehnání, vřídlně řekla : » To je hezké, Otče, že jste se s námi přišel pomodlit ! «

Lidé na mě upírali zrak jako na zápasníka, který zvítězil. Když jsem se vracel domů, světlo před sochou dábla už nehořelo.

Druhý den přišla sestra nemocné a šťastna mi oznamovala, že byla sestru vyprovodit na nádraží – vrací se domů. Vzpomínala na včerejší večer : » Měl jste to těžké, Otče. «

Nenápadně jsem ji poštvál proti té makumbě, že by neměli trpět, aby tam někdo uctíval ďábla a po druhé že už nikam nejdu a nechám lidi na pospas ďáblu. To zapůsobilo. Šla od jednoho ke druhému a k tomu, co jsem řekl, si ještě něco přimyslela. Lidé se třáslí hrůzou. Nakonec se hnali k makumbě. Kameny rozmlátili okna, starý makumbeiro prchnul, a pak chalupu zapálili.

Téhož dne jsem musel k delegátovi, prý jsem obviněn, že jsem poštvál lidi k zapálení domu. Vypravoval jsem mu o včerejším dnu a radil mu, aby vyšetřil, jak zasvěcoval makumbeiro děti a mladé dívky do kultu ďábla.

Tentokrát lidé nemlčeli a pověděli všechno. Makumbeiro byl zatčen a dostal osm roků na ostrově. P.A.N.

Tento příběh vypravuje misionář, naprosto bezúhonný člověk, který prožil v Brazílii 13 let. Nemá důvod, aby lhal – z tohoto příběhu nemůže získat ani peníze, ani slávu, ani povýšení. Je knězem – zná tedy dobře věc, o které vypravuje.

Můžeme mu důvěřovat. Je opatrný. Netvrdí, že se jednalo o posedlost zlým duchem. Nemůže to ani tvrdit, protože nejdříve by musel ženu důkladně prohlédnout lékař. Ale ten lékař, kterého k ženě zavolali, měl už jistě své zkušenosti.

Čtete-li nebo slyšíte něco, přesvědčte se: Může ten člověk znát pravdu dokonale? Je pravdomluvný? Je nucen nám říci pravdu, i kdyby nechtěl?

Mnoho lidí podvědomě důvěřuje novinám. Máme svobodu tisku. Události se přetřásají z různých stran. Přečtete-li si důvody pro i proti, jdeme-li přímo k prameni, můžeme se přesvědčit, kdo má pravdu.

Noviny často nějakého člověka oslavují – patří k jejich hnutí, straně. Druhého vláčejí bahnem – je to jejich odpůrce. Novinář vám řekne: » Já vím, že je to poctivý člověk, ale je protikandidátem naší strany. « Nebo: » Já vím, že je to darebák, ale financuje naše noviny. « Tisíce ohledů káže žurnalistům upravovat pravdu tak, že nakonec vypadá věc úplně jinak, než ve skutečnosti je. Něco se vynechá, něco přibarví, něco zdůrazní, o něčem pomlčí.

Nebo cestopisy! – Obvykle přijede cestopisec do cizí země, oběhne muzea, památky, kostely, přečte si Průvodce – a za nějakou dobu zdobí jeho kniha knihkupeckou skříň. Nikdo neví,

že jeho zážitky jsou povrchní, z druhé ruky, nesolidní. Možná, že jsou zábavné, napínavé – ale nevěrohodné. Jestliže však autor v nějaké zemi dlouho žil – jako spisovatel naší povídky – poznal všechny vrstvy obyvatelstva, různé krajiny – už je důvěryhodnější. Ale právě takový autor je si vědom, že o zemi zdaleka tolik toho neví – a také to přiznává.

A co historie? Některá fakta a data jsou nepopíratelná. Ale co okolnosti, příčiny, následky fakt? Jak různé jsou názory na osobnosti, které hluboce zasáhly do dějin! Sv. Ignác z Loyoly, Luther, Napoleon! Staré historické knihy jsou často lichocením nebo zavrhováním některé osobnosti z důvodů náboženských, národnostních či jiných. V knize o Churchillovi psali nacisté o jeho věrolomnosti, protože vzdor čestnému slovu za burské války v Jižní Africe odvezl jako mladý důstojník vlak. Angličané ho chválí za tento čin jako hrdinu.

Při četbě – ať novin nebo knih – při televizi, filmech, rozhlasu atd. se řídme těmito pravidly:

1. Odkud spisovatel pravdu čerpá? Mohu důvěřovat jeho věrohodnosti?
2. Přednost má člověk, který událost viděl na vlastní oči. Zná ji lépe.
3. Z očitých svědků je bezpečnější ten, který událostí nic nezískal ani neztratil.
4. Anonymním knihám nedůvěřujeme. Proč jsou anonymní?
5. Než čteme dějiny, studujme život dějepiscův. Jaký měl charakter? Byl poctivý?
6. Tvrzení soudobého historika si ověřme svědectvím spisovatele doby, o níž se jedná.
7. Dějiny, opírající se o neznámé paměti, listiny, rukopisy, zasluhují takovou důvěru, jakou má spisovatel.
8. Vypravování o skandálech, tajemstvích, piklech, soukromém životě si musíme ověřit!
9. Píše-li kdo o velmi starých národech podrobnosti, není to věrohodné. Kdo chce dobře znát rodinu, musí patřit k ní. Jak může někdo znát vnitřní život prastarých národů, když nezná ani jejich jazyk? Podle: BALMES: UMĚNÍ JAK POZNAT PRAVDU

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich